

Dat de loonstop in de huidige conjunctuur niet houdbaar zou zijn, was wel algemeen duidelijk. Sociale eisen konden niet uitblijven, vnl. in de meest welvarende sectoren, bouwvak en metaalnijverheid. In deze sectoren konden inderdaad — gezien de aanzienlijke winsten van het betrokken patronaat — nieuwe voordelen aan de arbeiders worden verleend. Anderzijds betekende het verbreken van de loonstop juist in deze spitsbedrijven een bedreiging voor het anti-inflatoire apparaat dat dhr. Van Acker heeft gepoogd op te stellen. Dit suggereert reeds dat én de vakbonden én de regering — achter het patronaat — hardnekkig aan hun stellingen zouden vasthouden. In de bouwsector, waar de stakingen het eerst uitbraken, slaagde de regering in een weinig hoogstaand manoeuvre door het A.C.V. te isoleren en de werkgevers met het A.B.V.V. een akkoord te laten aangaan waarvan de bepalingen geheim bleven, maar op grond waarvan het A.B.V.V. tot werkhervatting besloot. Het A.C.V. aanvaardde dit akkoord van 27 juni natuurlijk niet, zodat hier wellicht niets definitief beslecht is.

Kon de regering hier nog het A.B.V.V. uitspelen tegen het A.C.V., dit was echter volstrekt onmogelijk in de staking der metaalarbeiders. De centrale „metaal” van het A.B.V.V., de machtigste, wordt inderdaad beheerst door adjunct-algemeen secretaris Renard, die reeds een hele tijd in latent conflict verkeerde met de regering en met dié vleugel van de B.S.P. die in de coalitie met de liberalen het hoogste heil ziet. Dit conflict is thans openlijk uitgebroken, na de als anti-syndicaal te beschouwen radiorede van dhr. Van Acker van 28 juni. Het is te begrijpen dat de liberalen dhr. Van Acker in deze situatie ten volle steunen. Maar het is evenzeer waarschijnlijk dat de regering Van Acker het epitheton „anti-sociaal” niet meer zal kunnen kwijt raken.

Dit is des te meer het geval daar én de goedkeuring van de nieuwe alcoholwet in de Kamer én de weigering van de meerderheid om een debat aan te gaan over de — eindelijk ingediende! — conclusies van het onderzoek betreffende de mijnramp te Marcinelle niet anders dan als anti-sociaal kunnen betiteld worden, en misschien met nog meer recht dan de pogingen om de jongste stakingen te breken.

Kortom, de ontevredenheid jegens de regering, die reeds middenstand, landbouw en gezinnen beheerste, breidt zich ook uit over de arbeiders, zelfs de socialistische. Van Vlaams standpunt uit gaven regering en meerderheid een nieuwe aanleiding tot ontevredenheid door het voorstel Vanden Daele tot zetel-aanpassing te verwerpen.

Intussen wordt het gevaar van het antiklerikaal karakter van coalitie en parlementaire meerderheid niet uit het oog verloren. Z. Em. de Kardinaal wees er in een brief aan de pastoors en biechtvaders terecht op, dat Kerk en christendom door een hernieuwing van die coalitie na de e.k. verkiezingen ten zeerste zouden bedreigd zijn. Hij riep dan ook op tot de politieke eenheid onder de christenen, het vermijden van scheurlijsten en van blanco-stemmen. De linksen stelden in heftige termen deze „inmenging van het kerkelijk gezag in de politiek” aan de kaak, en inderdaad is de onverbloemde stellingname van de Kardinaal, gezien de verregaande laïcisatie van onze bevolking, een betrekkelijk kiese zaak. Maar wanneer de politiek van een linkse coalitie zo duidelijk tegen de Kerk gericht blijkt als het met de gevoerde en geplande politiek van de heren Buset, Collard, Troclet, Leburton het geval is, zou de Kerk dan niet in haar verantwoordelijkheid te kort schieten door hier geen stelling tegen te nemen?

L. Deraedt